

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς Ὁρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 2 Ἰουνίου 1952 (Π.Ο.Η.) Ἔτος Δ'. Ἀριθ. 130—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καρκαρήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησίᾳ δολ. 6
Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι Τηλέφ. 33.839	

ΠΡΟΣΕΞΩΜΕΝ ΜΗ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΤΑΦΩΜΕΝ ΥΠΟ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Διανλείας κ. ΠΟΔΥΚΑΡΠΟΥ

Ἀποκαλύπτεται γὰρ δορὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν. . . Διότι γινόντες τὸν Θεὸν οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν. Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν.

(Ρωμ. Α' 18—22.)

Ἡ λέξις ἀπαθλίωσις δὲν ἐξαρκεῖ νὰ προσδιορίσῃ τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν ἐσχάτως περιήλθεν ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία, ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ὀθνείου πολιτισμοῦ τοῦ παραδόξως αὐτοκαλουμένου Χριστιανικοῦ, οὐδεμίαν δὲ ἔχοντος σχέσιν μὲ τὸν Χριστιανισμόν.

Κατάστασις ἀθλία καὶ ἀξία παντὸς θρήνου, ἀντίθετος δὲ κατὰ πάντα πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐνὸς Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, φωτεινότητην καὶ λαμπρὰν ἔχοντος ἱστορίαν καὶ ὑψηλὴν κληρονομίαν δοθεῖσαν αὐτῷ ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Ἐναθροπήσαντος Θεοῦ διὰ τῆς ὑπερθείας Αὐτοῦ δηλώσεως: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Πόθεν ὁμως ἀρξώμεθα τοῦ θρήνου; Ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἢ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω; ἐκ τῶν ἀρχόντων ἢ ἐκ τῶν ἀρχομένων; ἐκ τῶν πολιτικῶν ἢ ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν; ἐκ τῶν Σχολείων ἢ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας; ἐκ τῶν ὁργανώσεων, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ λέγονται χριστιανικαὶ καὶ νὰ διαλαλοῦν, ὅτι σκοπὸν ἔχουσιν τὴν ἡθικὴν σωτηρίαν τῆς κοινωνίας, ἢ ἐκ τῆς μὴ ἐκπληρούσης οὐδόλως τὸν προορισμὸν τῆς, οἰκογενείας;

Ἀπὸ ὅπου δήποτε καὶ ἂν ἀρχίσωμεν τοὺς θρήνους, θὰ πρέπει νὰ θρηνησωμεν μὲ κοπτομένης τῆς καρδίας, ὅτι ἡ συμφορὰ εἶναι γενικὴ καὶ ἀνυπολόγιστος.

Εἰς ὅποιον δήποτε σημείον καὶ ἂν θελήσωμεν νὰ σταθῶμεν, ἵνα ἀρχίσωμεν τὸν θρήνον, τὸ γεγονός εἶναι ἓν, τοῦτο τὸ Προφητικῶς διαλαληθὲν «Πάντες ἐξεκλιναν, ἅμα ἠχρεώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα οὐκ ἔστι ἕως ἐνός» καὶ χρειάζονται θρήνοι καὶ κοπετοὶ βαρύηχοι, ἵνα δι' αὐ-

τῶν ἀφυπνισθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος συνείδησις, ἥτις ἀπενεκρώθη ὑπὸ τοῦ δηλητηρίου εἰς τὸ ὅποιον βλασφημῶς, ἐδόθη τὸ ὄνομα πολιτισμὸς καὶ μάλιστα χριστιανικός.

Χρειάζονται καί, θρήνοι καὶ κοπετοὶ μετὰ σπαραγμῶν τῆς καρδίας, ὅτι τὰ ἐρεῖπια εἶναι ἀπροσμέτρητα καὶ αἱ ζημίαι πανταχοῦ φοβεραί.

Χειμὼν τρομερὸς χειμάζει τὸ Ἐθνικὸν Ἑκκλησιαστικὸν ἡμῶν σκάφος, οὕτινος οἱ Ταγοὶ ἀμέριμνοι καὶ τρισολβίως καθεύδουσιν ἐπὶ τῶν ἐρεϊπίων, ἕως ὅτου ἄλλα ἐρεῖπια ἐπιπέσουν ἐπ' αὐτῶν καὶ εὗρωσι οὗτοι τὸν ἐξ αὐτῶν σκληρὸν θάνατον.

Ἐντεῦθεν πενία, ἡ πάντοτε ὀδηγοῦσα εἰς τὸ κακόν, ἐκείθεν ὀλεθροὶ καὶ συμφοραί, πανταχοῦ ἡ διαφθορὰ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ἄνευ προηγουμένου ἀσέβεια καὶ ἀπιστία.

Καὶ ὅταν τὸ ἱερὸν συναίσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα νεκροῦται, ὑφιστάμενον ἐκ τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ ἀλλεπάλληλα τραύματα, οὐδεὶς ἐμφανίζεται ὑπερασπιζόμενος αὐτοῦ.

Νάνοι πολιτικοὶ καὶ τυφλοὶ ἐκ τοῦ τεχνητοῦ φωτὸς τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ, ὠθοῦσιν ὄλονεν εἰς τὸ ἀδιέξοδον καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν περὶ ἀνορθώσεως χάνεται καὶ ὁ λαὸς χειμαζόμενος μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χάρυβδeos φθείρεται καὶ ἔρχεται πλησιέστερα πρὸς τὴν ἐξαφάνισιν.

Καὶ οἱ Ἑκκλησιαστικοί, Ταγοί, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, ἱστάμενοι ψυχροὶ καὶ ἀνάλγητοι πρὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡθικῆς καταστροφῆς τῆς φυλῆς μας, μεριμνοῦν καὶ τυρβάζουν περὶ πολλὰ ἀνωφελῆ καὶ μάταια, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸν ὀλεθρον καὶ τὴν ἡθικὴν καὶ ψυχικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας. Καὶ οὗτοι, εὐρισκόμενοι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ, σιωποῦν, πρὸς κατάπληξιν αὐτῶν, πρὸ τῆς ἡθικῆς ταύτης ἐξαθλιώσεως καὶ καταπτώσεως τῆς Κοινωνίας, ἥτις ἐσχάτως πανηγυρικώτατα ἐξεδηλώθη καὶ μετὰ χειροκροτημάτων, πανταχοῦθεν ἀκουομένων, ἐγένετο δεκτὴ. Ἰδὼ

θεατρικαὶ ἐπιδείξεις τοῦ γυμνοῦ, ἐκεῖ ἡ τερατώδης ἐμφάνις τῆς Στᾶρ Ἑλλάδος, παρέκει ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Σαρωνικοῦ, εἰς τοὺς δρόμους αἱ ἔξωμοι καὶ ἡμίγυμνοι γυναῖκες εἰς τὰ σχολεῖα, τρομερόν! ἡ Ἑλληνὶς κόρη γυμνὴ ἐμφανίζεται κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ ἄμεσον συγκατάθεσιν τῶν γονέων εἰς τὸν στίβον τῆς γυμναστικῆς, ἐνθα ἀποβάλλει τὴν ἀνεκτίμητον διὰ τὴν Ἑλληνίδα κόρην, παρθενην αἰδῶ.

Σιωπᾷ ἡ Ἐκκλησία πρὸ τῆς θλιβεραῆς αὐτῆς καταστάσεως, δὲν διαμαρτύρονται οἱ γονεῖς, ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονται ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει σεβασμὸς καὶ ὑποταγὴ κατ' αὐτούς.

Νεκροῦται τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, μαραινεται τὸ Ἑλληνικὸν φρόνημα, ὑβρίζονται τὰ Ἅγια καθημερινῶς καὶ πανδήμως, παρατίθενται τὰ ἅγια καὶ ὅσα τοῖς κυσί, καπηλεύονται τὰ ἱερά καὶ ὁ Θεὸς μυκτηρίζεται καὶ οὔτε αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία διαμαρτύρεται. ἔστω καὶ τυπικῶς.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποναιάζει, ἡ Κυβέρνησις ἐπικροτεῖ, ὁ τύπος ἐκφυλίζει, τὰ Σωματεῖα ἀγρόν ἡγόρασαν, αἱ Χριστιανικαὶ Ὁργανώσεις καὶ Ἀδελφότητες, μεγάλαι καὶ τραναὶ εἰς λόγους καὶ ἐπιδείξεις, ἀπασχολοῦνται μὲ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν των καὶ εἰς κολακείας τῶν ἰσχυρῶν. Τὰ θρησκευτικὰ περιοδικά, ἐκτὸς ἐλαχίστων, ἀπασχολοῦνται εἰς θεωρίας καὶ εἰς σχόλια ἀποπνέοντα ἀρωματώδεις θυμιάσεις πρὸς τοὺς πατρωνάς των καὶ τοὺς μεγάλους, ἐξ ὧν ἀναμένουν ἐξυπηρέτησιν συμφερόντων, μᾶλλον ὑλικῶν.

Οὐαὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Χριστιανικὴν Κοινωνίαν, ὅτι αὕτη ἀπόλλυται μετὰ πατάγου!

Οὐαὶ εἰς τοὺς ὑπευθύνους καὶ εἰς τοὺς συνευδοκοῦντας εἰς τὴν τοιαύτην καταστροφὴν.

Οὐαὶ εἰς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες δύνανται νὰ ἀποτρέψουν ἢ νὰ περιορίσουν τὴν καταστροφὴν καὶ ἀδιάφοροι ἴστανται ἀπελπίζοντες διὰ τῆς στάσεώς των αὐτῆς καὶ τοὺς ὀλίγους σωφρονοῦντας.

Οὐαὶ εἰς τοὺς ἄρχοντας, οἵτινες διὰ τῆς μικροψυχίας των καὶ τῆς ψυχικῆς των διαφθορᾶς ἐγκατέλιπον, τὸν περιούσιον Λαὸν ἀπροστάτευτον καὶ τὸ Ἱερωτάτον ποίμνιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς ῥόδοντας τῶν λύκων τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ. Ναί, ἐγκατέλιπον φθειρομένην, ὑπὸ τοῦ σκόληκος τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ, τὴν τρισέβδοσον φυλὴν μας τὴν ὑπερηφάνως κρατήσαν μεχρὶ τῆς νῦν ἀνημμένην τὴν λαμπάδα τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ τὴν διατηρουμένην ὑπὸ τοῦ Θείου καὶ Οὐρανίου Ἑλαίου τῶν Χριστιανικῶν Ἀποκαλύψεων, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν θεῖον ἀμπελῶνα τὸν ἐμφυτευθέντα ὑπὸ τῆς Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, ἐγκατέλιπον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ληστῶν καὶ τῶν ἀγρίων μονιῶν τοῦ νόθου πολιτισμοῦ.

Ἀθλία καὶ βρωμερὰ ἡ κατάστασις! Ἡ πενία φυγαδεύει τοὺς ἀκμαιότερους βραχίονας εἰς ξένας χώρας, ἡ *συναλλαγὴ διέφθαιρε τὴν δικαιοσύνην* καὶ ἀπέλειπες οἱ ζητοῦντες τὸ δίκαιόν των, θρηνοῦσι τὴν συμφορὰν, ἡ Παιδεία ἐνεκρώθη ἡθικῶς καὶ ἐγένετο ἀπαιδευσία ἀντικαταστήσασα τὴν ἡθικὴν βάσιν τῆς, ἥτις εἶχε τεθῆ ἀπὸ μακροτάτων αἰώνων ἐπὶ τοῦ: «*Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου*» διὰ τῆς ἀνηθικότητος, τῆς ἀθείας καὶ τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐν τοσούτῳ ἡ ἀσέβεια ἐκορυφώθη ἡ δὲ ἀπι-

στία κηρύσσεται ἐπισήμως καθ' ἡμέραν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων, καὶ τῶν πολυαριθμῶν ἀνηθικῶν περιοδικῶν καὶ ἀναγνωσμάτων, ἀκόμη δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐδρῶν τῶν κατωτέρων Σχολείων μεχρὶ καὶ τῶν Πανεπιστημίων. Ἡ μασονία ἐμπαίζει τὰ θεῖα καὶ ἱερά, ὑπονομεύει τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ βυσσοδομεῖ τὸν θρησκευτικὸν καὶ μετ' αὐτοῦ τὸν Ἑθνικὸν ἡμῶν ὄλεθρον. Ἀντὶ τῆς ἀγνῆς, τῆς καθαρᾶς, τῆς αὐστηρᾶς Ὁρθοδόξου Ἀγίας Πίστεως, κηρύττεται καὶ διαδίδεται εἰς ὀρθολογιστικὸς χριστιανισμός, μία θεϊτικὴ παραδοξολογία τείνουσα μάλιστα παραφρόνως νὰ συσχετίσῃ τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν μετὰ τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρείας, ἐν ᾧ οἱ πρώην διδάσκαλοι καὶ πιστοὶ τῶν ὀλισκῶν θεωριῶν τοῦ Χέκελ καὶ τοῦ Βύχνερ ἐνασμενίζονται νὰ θεωρῶνται ὑπερασπισταὶ δῆθεν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Πίστεως.

Εἶναι καιρὸς νὰ συνέλθουν οἱ ὑπεύθυνοι· ἡ δωδεκάτη δὲν ἐσήμανε ἀκόμη. Ἄς συνέλθουν οἱ τῆς Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξοι Ἄνδρες, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι οὗτοι, ἄς συνέλθουν οἱ γονεῖς, οἵτινες ματαίως χαίρονται διὰ τὴν δῆθεν ἐξέλιξιν τῶν τέκνων των καὶ ἄς γίνῃ καθολικὴ ἡ πίστις πρὸς τὴν ἀναπτέρωτον ἀλήθειαν, *ὅτι τὰ πάντα καταρρέουσιν Ἰαν ἐκκινδύνως* ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Χριστιανικῇ Κοινωνίᾳ.

Κρημνίζονται τὰ πάντα, καὶ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου οἱ ἱεροὶ λίθοι τοῦ Θρησκευτικοῦ καὶ Ἑθνικοῦ ἡμῶν οἰκοδομήματος καταπίπτουν, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ὑπάρχῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος οὐδὲ ὁ συγκινούμενος.

Κρημνίζονται τὰ πάντα, μεχρὶς οὗ συνταφῶμεν οἰκτρῶς πάντες, ὑπεύθυνοι καὶ μὴ, ὑπὸ τὰ εἰρεῖα.

Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἃς προληφθῇ ἡ καταστροφὴ μὲ μίαν Ἑθνικὴν καὶ Χριστιανικὴν σταυροφορίαν.

Ἐκκλησία, Ὁργανώσεις, Περιοδικά, οἰκογένεια καὶ πάντες οἱ δυνάμενοι νὰ ἐκτιμήσωσι τὸν φοβερὸν αὐτὸν κίνδυνον, ἄς ἐνωθῶν, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἀντιτάξωσιν εἰς τὴν καταστροφὴν ὅλην τὴν ψυχικὴν αὐτῶν δύναμιν.

Ἀληθῶς ὁ Θεὸς τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος καὶ Μέγας Διδάσκαλος Παῦλος εὐρεθεὶς πρὸ μιᾶς τοιαύτης ἀθλίας καταστάσεως ἔγραψε πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ἀναγγέλλων τὰ οἰκτρὰ ἀποτελέσματα καὶ συνεπειᾶς αὐτῆς, «*Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὁργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων*».

Φύγωμεν λοιπὸν τὴν ἐξ οὐρανοῦ ὁργὴν καὶ προλάβωμεν τὰ εἰρεῖα, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς συγκαλυφθῶμεν ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀποθάνωμεν τὸν αἰώνιον θάνατον.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμυλίνης

Θεμιστοκλέους 38 — Ἀθήναι

ΟΤΑΝ Η ΠΙΣΤΙΣ ΕΙΝΑΙ ΖΩΣΑ

Κρείττοτερον ἐστὶν εἰδέναι ἐν μέσῃ τῇ Πόλει, φακιδόλιον Βασιλείου Τούρκων, ἢ καλύπτειν Λατινικὴν.

Τὴν 6ην πρωΐνῃν τῆς 29 Μαΐου, ἡμέραν Παρασκευῇν πρὸ 500 ἐτῶν πλὴν ἑνός, ὁ κόσμος συνταράσσεται ἀπὸ πτώσιν ἑνὸς κολοσσοῦ.

Ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοὶ ἐντρομοὶ ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ἀνατολὴν καὶ ἔκρουσαν τὸ πρόσωπόν των ἀπὸ φρίκης: Ἡ Κωνσταντινούπολις εἶχε σωριασθῇ αἰμόφυρτος καὶ ἐφαίνετο πλέον νεκρά.

Ἡ πόλις, ποῦ ἔλαμψε ὥσάν φωτεινὸν μετέωρον χίλια τόσα χρόνια καὶ ἐστάθη πρωτοπόρος τοῦ κόσμου, ἡ πόλις ποῦ ἐξουσίαζε τὰ πνεύματα καὶ ἐκάλυψε μὲ τὸν ἔνδοξον χιτῶνα τῆς τρεῖς ὁλοκλήρους ἡπείρους, εὗρίσκετο πλέον νεκρά εἰς τοὺς πόδας τῆς ἀθανασίας.

* *

Ἐκτοτε ἡ Ἱστορία ὠμίλησε (καὶ πῶς ὠμίλησε!...) διὰ τὸ συνταρακτικὸν αὐτὸ γεγονὸς, ποῦ ἀσφαλῶς ἤλλαξε τὴν ροὴν τοῦ κόσμου. Οἱ ἱστορικοὶ εἰς τὴν πτώσιν τῆς Πόλεως ἐνεῖδον διαφόρους αἰτίας καὶ εἰς αὐτὰς ἀπέδωσαν τὴν παρακμὴν καὶ τὴν πτῶσιν τῆς αὐτοκρατορίας. Ἄλλοι παρετήρησαν τὰς ἑριδας καὶ τὰς φιλονεικίας τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν αὐτοκρατόρων, ἄλλοι τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ τὸν οἰκονομικὸν μαρασμόν, καὶ ἄλλοι τὸν ἀμείλικτον νόμον τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς πτώσεως.

Τὸ μυστήριον ὅμως τῆς καταλύσεως ἑνὸς τόσοῦ ἰσχυροῦ κρατικοῦ κολοσσοῦ ὅσον ἦτο ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, παραμένει μέχρι σήμερον ἐπτασφράγιστον, καὶ ἄνωθεν τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ αἰνίγματος κρέματα ἓνα μεγάλων ἐρωτηματικῶν.

Τοῦτο εἶναι ἔνδειξις ὅτι μὲ τὰς ἀπαντήσεις αὐτὰς τῶν ἱστορικῶν, τὸ μυστήριον παραμένει ἄλυτον καὶ ἀναγκάζει τοὺς νεωτέρους νὰ ἀνανεώσουν τὰς ἀποπείρας των μέχρις ὅτου τὸ ἴδιον θὰ παραδώσῃ τὸ μυστικὸν του.

Ὑπάρχουν ὅμως πολλὰ τὰ ὁποῖα ἠγνόησαν οἱ ἱστορικοί. Καὶ κατ' ἀρχὴν δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀνατάμουν τὸ σῶμα τῆς αὐτοκρατορίας, διὰ νὰ ἴδουν τὰ συστατικά, τὰ ὁποῖα τὴν συνέθεσαν.

Τὸ Βυζάντιον εἶναι τὸ κράμα δύο εὐγενῶν ρευμάτων, ποῦ συννητήθησαν εἰς τὴν ἱστορικὴν ροὴν των, καὶ τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν μίαν ἀνωτέραν ἱστορικὴν σύνθεσιν, καὶ ἓνα θαῦμα κοινωνικῆς ἀκμῆς. Τὰ ρεύματα αὐτὰ εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια, καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ὡς ρωμαλέον κοινωνικὸν στοιχεῖον. Ὁ μὲν πρῶτος ἐπαιξε τὸν ρόλον τοῦ πνεύματος, τῆς ἐσωτερικῆς καὶ πηγαίας δυνάμεως, ποῦ κατηύθυνε τὴν βυζαντινὴν ψυχὴν εἰς τὰ ἀνώτερα καὶ τὰ ὑψηλά, ὁ δὲ δεύτερος δὲ παράγων διεδραμάτισε ἐξ Ἰσοῦ σημαντικὸν ρόλον μὲ τὸ πλοῦσιον κοινωνικὸν ὑπέδαφος, τὸ ὁποῖον διέθεσε. Ὁ Ἑλληνισμὸς λ' ἰπὸν καὶ ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι τὰ δύο βασικά, μοναδικὰ ἴσως στοιχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων προέκυψεν ἡ φωτεινότερα περίοδος τῆς ἡμισείας παγκοσμίου ἱστορίας.

Τὸ Βυζάντιον ἐξ ἀρχῆς ἐγνώριζε τί ἐπιθυμοῦσε,

πρὸς ποῦ κατηυθύνετο, ποῖος ἦτο ὁ προορισμὸς του καὶ τί τὸ ἐνέπνεε. Ἐμβλημα εἶχε τὸν Σταυρόν, τὸν Σταυρόν, ποῦ ἔφερε τὴν ἀπολύτρωσιν εἰς βαρβάρους, τὸν πολιτισμὸν εἰς ἀγροίκους, καὶ ἠξιοποίησε δημιουργικῶς τὰ κοινωνικὰ τέλματα ἀπὸ τὰς παγωμένης Σαξωνικᾶς ἐκτάσεις ἕως τὰς τροπικὰς χώρας τῆς Ἀφρικανικῆς καὶ Ἀσιατικῆς Ἠπείρου.

Ἐστάθη φιλικῶς εἰς κάθε τι ἄξιον, τὸ ἐνεκολλώθη, ἠγάπησε τοὺς ἀνθρώπους ὑπεράνω ἔθνικῶν διαφορῶν καὶ κοινωνικῶν διαβαθμίσεων, ἀλλὰ ἐξ Ἰσοῦ ἔλαβε ἐχθρικὴν στάσιν καὶ εἰς κάθε ὑπουργὸν ἰδεολογίαν ἣτις ἐπεδίωκε νὰ ὑποτάξῃ τὸ φωτεινὸν πνεῦμα τοῦ Βυζαντίου.

Οὕτω ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μιαν ἐνστικτιώδη διάθεσιν, ἡ Βυζαντινὴ κοινωνία ἐστάθη ἀντιμέτωπος εἰς τὸ λατινικὸν στοιχεῖον.

Στοιχεῖον ὑπερφίαλον, ἀλαζονικόν, ἀνεδαφικόν καὶ στεῖρον εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του, ἠθέλησε ἐξ ἀρχῆς νὰ ὑποκλέψῃ τὴν καθαρότητα τῆς ἀνατολικῆς πίστεως καὶ οὕτω ἐκ τῶν ἔσω νὰ σύρῃ εἰς τὸ ἰδεολογικὸν τῆς ἄρμα σύμπασαν τὴν κοινωνίαν τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους.

Ὁ ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀντιθέτων κόσμων, κόσμων, οἵτινες εἶχον διαφορὰς ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχὴν τῶν ἔθνικῶν θρησκειῶν, ὑπῆρξεν τραχὺς, πείσμων καὶ αἱματηρός. Ἡ κοινωνία τοῦ Βυζαντίου μὲ πλήρη συνείδησιν τῶν πεπρωμένων ποῦ ἔφερε εἰς τοὺς ὅμους τῆς, ἀντέταξε ἡρωϊκὴν ἀμυναν εἰς τὸ ἀνεξάντλητον κύμα τῶν ἐφόδων τοῦ λατινικοῦ πνεύματος.

Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον εἰς ἐποχάς, ποῦ τὸ Βυζάντιον εὐχαιροῦσε καὶ ἠτύχε, ἀλλὰ εἰς ἐποχάς ποῦ διέτρεχε ἄμεσον κίνδυνον αὐτὴ ἡ ὑπόστασις του καὶ διεκυβεύοντο αἱ τύχαι ἐκατομμυρίων ἀνθρωπίνων ψυχῶν.

Ὁ Παπισμὸς ἔλαβε διαδοχικῶς μορφὰς καὶ μορφὰς, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐπὶ τέλους τὸν σκοπὸν του. Δελεασμός, ἀπειλή, ραδιουργία, διάβρωσις καὶ ὑπονόμεις, ὑποσχέσεις καὶ ψευδολογίαι ἦτο αἱ ἀτελεύτητοι προσπάθειαι τοῦ λατινικοῦ στοιχείου. Τοῦ στοιχείου, ποῦ κανεὶς ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἠγνόει ὅτι ἡ οὐσία του ἦτο, ἡ φθορὰ τῆς θρησκευτικῆς καθαρότητος, ἡ παραχάραξις τοῦ ὁρθοδόξου φρονήματος καὶ ἡ διάβρωσις ἑνὸς λαμπροῦ κόσμου.

Τοῦτο ἐμφανίζεται καθαρώτερον εἰς ἐποχὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀνατολὴ ἐσ ῥάφῃ πρὸς τὴν δύσιν ζητοῦσα βοήθειαν. Τῆς ἐζήτησαν τότε ὡς ἀνταλλάγματα νὰ παραδώσῃ τὸν πνευματικὸν θησαυρὸν τῆς ποῦ εἶχε κληρονομίαν ἀπὸ τοὺς πατέρας.

Ἡ ἄλωσις ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔδειξε τὰς προθέσεις των.

235 ἔτη κατόπιν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας αἱ ἀξιώσεις τῶν δυτικῶν, ἀπὸ οἰωπηλαί ποῦ ἦσαν συντηρούμεναι εἰς τὸ ἡμίφως τῆς ἐμπρηστικῆς των διπλωματίας γίνονται κραυγαλέαι καὶ ἀπαιτητικαί. Ζητοῦν οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ νὰ παραδώσωμε ἀνευ ὄρων τὸν πνευματικὸν μας θησαυρὸν, ἐπ' ἀνταλλαγῇ ὀλίγης καὶ πενιχρᾶς ὑλικῆς βοηθείας.

Οἱ ἄρχοντες ταλαντεύονται. Ὁ ὀρίζων ἱεροῦται

ἐπικινδύνως. Ἡ αὐτοκρατορία συνταράσσεται ἀπὸ τὸν κρότον τῆς θυέλλης ποῦ φθάνει.

Ἡ ἀνθρωποθάλασσα τῶν Μουσουλμάνων πρὸ τῶν Πυλῶν!

Πέραν ὅμως ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μακριά, ἐκεῖ ὅπου ἐθαυματούργησε ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὁ Ἑλληνισμός, δρῶνται ὑπερήφανον τὸ αἰώνιον στοιχεῖον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἀρνεῖται πᾶσαν βοήθειαν προερχομένην ἀπὸ τὴν Δύσιν. Μόνοι τῶν οἱ Βυζαντινοὶ θὰ ὑπερασπίσων τὸν τόπον, ποῦ τοὺς ἐγέννησε, τὸν τόπον, ποῦ ἐγέννησε καὶ συνετήρησε τοὺς μεγάλους ἡγήτορας τῆς αὐτοκρατορίας, τοὺς ἀθανάτους πατέρας τῆς πίστεως.

Εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς πολεμιστὰς του ἐμπιστευόνται τὴν τύχην των.

Τότε ἀντήχησε ἡ βροντῶδης καὶ ἡ ἡρωϊκὴ ἀπόφασις των. «Κρεῖττον ἐστὶν εἰδέναι ἐν μέσῃ τῇ πόλει, φαινόλιον βασιλείου Τούρκων, ἢ καλύπτραν λατινικὴν». Ἦτο ἡ ἀπόφασις, ποῦ ἐστέλλετο ἐκεῖ εἰς τὴν Δύσιν, διὰ νὰ μάθῃ ὁ παπισμός, ὅτι οἱ βυζαντινοὶ προτιμῶν τὸν θάνατον τοῦ ἔθνους των ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς πίστεώς των.

Ἐκτοτε μὲ συντόμους βηματισμοὺς ἡ ἱστορία τῆς βασιλείας τῶν πόλεων ἔκλεισε τὴν ζωὴν της. Τὴν θὴν πρωϊνὴν τῆς 29ης Μαΐου πρὸ 500 ἐτῶν πλην ἑνός, δὲν ὑπῆρχε.

* *

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τῶν Βυζαντινῶν εἶναι ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ συγχρόνως ἡ ὑπερτάτη ὁμολογία πίστεως. Ἐθυσίασαν τὴν ἐθνικὴν των ἀνεξαρτησίαν εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος.

Ἐπесαν ὥς ἔθνος, ἡ πτώσις των ὅμως ἦτο μία ἀνάστασις, μία διάσωσις τῆς πνευματικῆς των παραδόσεως.

Διότι τίποτε δὲν εἶναι πολιτιμότερον ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν διακυβεύουν καὶ ἀπεμπολοῦν σήμερον, ἐπιλήσμονες πατριάρχαι, εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνην πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ 500 ἐτῶν ἓνας λαὸς ἔπιπτε πρὸς χάριν της. Ἀσφαλῶς θὰ εἴπω τὰ ὅσα τῶν ἡρώων αὐτῶν εἰς τὰ θεμέλια τοῦ Πατριαρχείου.

II.

Ο ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝ

«Υμεῖς γὰρ ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε»
(Ἀπ. Παῦλος)

Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ὅλοι οἱ εὐγενεῖς ἄγῳνες, ὅλοι αἱ πτήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὅλοι αἱ ἐπαναστάσεις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ποῦ ἀγωνιᾷ καὶ θέλει τὴν λύτρωσιν, ὅχι μόνον παρεξηγήθησαν καὶ ἠδικήθησαν κατ' ἀρχὴν ἀλλὰ καὶ οἱ Πρωτοπόροι καὶ σημαιοφόροι τῶν ἰδεῶν τούτων καὶ ἐπαναστάσεων εἶδον πολλάκις οἰκτρὸν θάνατον, μὴ ἀξιωθέντες νὰ ἴδουν τὴν χαραυγὴν τῆς Νίκης. Ὁ χρόνος ὅμως τοὺς ἐδικαίωσε καὶ ἡ Νίκη ἦτο ὥραιότερα, αἱ δὲ γενεαὶ εὐγνωμόνως ἀτενίζουν πρὸς αὐτοὺς. Τρανὴ ἀπόδειξις εἶναι ὁ χριστιανισμός ὡς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις. Τοῦ μὲν πρώτου οἱ ὁπαδοὶ ἐγίναν βορὰ τῶν θηρίων, χύσαντες τὸ πλεόν εὐγενικὸ αἷμα, ποῦ ἐγνώρισαν οἱ αἰῶνες τῆς δὲ Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως οἱ ὁπαδοὶ ἐθυσιάσθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος.

Ὅλοι οἱ ἄγῳνες οὗτοι ὅμως εἰς τὴν ἀρχὴν των παρεξηγήθησαν, ὠνειδίσθησαν ἐπολεμήθησαν. Τὸ αἷμα ὅμως αὐτὸ ἐπότισεν τὸ δῆδρον τῆς λυτρώσεως τῆς ἐλευθερίας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὸ ὅποιον διὰ νὰ ἀνδρωθῇ θέλει πάντοτε νὰ ποιῆται μὲ αἷμα. «Τὴν ψυχὴν μου θύσω ὑπὲρ τῶν φίλων» πρὸ παντὸς σήμερον εἰς τὸν αἰῶνα τῆς Βιομηχανοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι λοιπὸν ἐπόμενον σήμερον κάθε κινήσις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος, διὰ νὰ μὴ χάσῃ ὅχι μόνον ὅ, τι ἀπέκτησε διὰ τῶν αἱμάτων καὶ θυσιῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ κάτι νέο, κάποιον κομμάτι νέο ἐλευθερίας νὰ πολεμῇται λυσσώδως καὶ μὲ ὅλα τὰ τεχνικὰ μέσα, ποῦ διαθέτει ἡ καταπιέζουσα δύναμις.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸν Παλαιολογολογισμὸν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία διαμαρτυρία τῆς ζωῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν Ἀρχιερέων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, οἵτινες νομίζω, ὅτι δὲν συνδέονται μὲ πολλὰ πράγματα μὲ τὸν Ἰησοῦν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἠθέλησαν καὶ θέλουν νὰ εἶναι δεσπότες, ἀδιαφοροῦν διὰ τὰ ποιμνία τους, τὰ ὁποῖα θεωροῦν μᾶλλον ἀμελητέαν ποσότητα, κατὰ τὴν ἔλευσιν των μὲ τὰς χρυσοποικίλους στολὰς θέλουν νὰ δροῦν, χωρὶς κἄν νὰ λαμβάνουν ὅ,τι ὅσιν τους ὅχι μόνον τὰ ποιμνία των, ἀλλὰ καὶ τοὺς λεγομένους ἀπ' αὐτοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν ἄλλων χωρῶν, ποῦ ὅλοι μαζί ἀποτελοῦν τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη ἐν ἔτει 1924. Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας μὴ λαβόντες ὅ,τι ὅσιν τὸν λαὸν ἄφ' ἑνός, καὶ ἄφ' ἑτέρου τὰς ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, τὰς ἐμμενοῦσας μέχρι σήμερον εἰς τὴν ἐορτολογικὴν παράδοσιν, προέβησαν αὐθαρέτως καὶ ἀντικανονικῶς εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἑορτολογίου.

Ἡ τοιαύτη πράξις ἀντιτιθεμένη εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν Πατριολογῶν Συνόδων, τῶν καταδικαζουσῶν τὸ Νέον Ἑορτολόγιον ἐν ἔτει 1583-87-93 ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐπροκάλεσε τὴν δημιουργίαν τοῦ Παλαιολογολογικοῦ ζητήματος, τὸ ὅποιον εἰς τὴν οὐσίαν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀγὼν διατηρήσεως τοῦ Φιλελευθέρου δημοκρατικοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ μέσου τοῦ ὁποῦ ἐλαμπρύνθη καὶ ἔζησε ἡ Ὁρθοδοξία ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ δεύτερον ἡ διατήρησις τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ταύτης, τὴν λατρείαν.

Ἐπὶ πλεόν σήμερον μὲ τὰ ὄζοντα Ἱε-

ρὰς Ἐξετάσεως βίαια καὶ ἀπάνθρωπα μέτρα τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν Παλαιομερολογιτῶν, ἀγωνιζόμεθα ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ὡστε λοιπὸν δὲν εἶναι πλάνη ὁ παλαιομερολογιτισμός, ὅπως θέλουν νὰ τὸν χαρακτηρίσουν μερικοὶ οὔτε διαφορὰ 13 ἡμερῶν. Θὰ εἴχομεν παχυλὴν ἄγνοιαν τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης τοῦ Εὐαγγελίου, ἐὰν ἀγωνιζόμεθα διὰ καιροῦ καὶ νοουμένης ὅπως λέγει ὁ Παῦλος. Ὁ Ἀγὼν μας εἶναι αὐθόρμητος χριστιανικὸς ἀγὼν, ἀγὼν τοῦ Ἑλλην. Λαοῦ, τοῦ μὴ δεχομένου τὴν ἰδίαν, ἀγὼν ἐλευθερίας καὶ προσηλώσεως πρὸς τὴν Δημοκρατικὴν καὶ φιλελευθέραν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀποδείξεις τούτου εἶναι, ὅτι ὁ παλαιομερολογιτισμὸς ὡς λαϊκὸν κίνημα ὑπῆρχε προτοῦ ἀναλάβουν οἱ ἐπικεφαλῇ αὐτοῦ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, οἱ ὅποιοι ἀνέλαβον ἐν ἔτει 1935 τὴν ἡγεσίαν αὐτοῦ.

Οὕτω λοιπὸν ὅσοι θέλουν μὲ τὸ παλαιομερολογικὸν νὰ ἀσχοληθοῦν ἅς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν τὰ ἀνωτέρω καὶ ἅς ἐξετάσουν ἀντικειμενικῶς τὰ πράγματα, ἵνα μὴ ἀδικοῦν ὄχι μόνον τὸν Παλαιομερολογισμὸν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν, ὁκλήμ.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

ΤΙ ΓΝΩΜΗ ΕΧΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΓΝΩΜΑΙ ΣΩΦΡΟΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΣΙΚΑΓΟΝ : (τοῦ Ἀνταποκρ τοῦ μας).— Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς πολιτείας μας ἔχει βαθύτητα συγκινηθῆ ἀπὸ τὰς συνεχιζόμενας καταπιέσεις τῶν παλαιομερολογιτῶν ἐν Ἑλλάδι. Δὲν δι-στάζουν νὰ ἐκφράζωνται δυσμενέστατα διὰ τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ καταφέρωνται κατὰ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Μεταξὺ ἄλλων ἀποδείξεων τῆς πληροφορίας μου αὐτῆς σὰς ἀποστέλλω ἀπόκομμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐφημερίδος τοῦ Σικάγου «Ἑλληνικὸς Τύπος», κυκλοφοροῦσης εἰς μεγάλον ἀριθμὸν ἀντιτύπων. Ἡ ἐφημερίς αὕτη εἰς τὸ φύλλον τῆς 4ης Ἀπριλίου 1952 ἀναγράφει κριτικὴν τοῦ ἐκδοθέντος εἰς Δράμαν βιβλίου, ὑπὸ τοῦ ἱερέως κ. Μιχαὴλ Σαββοπούλου, «Ἄμυνα Ὁρθοδόξου Πίστεως». Ἐπ' εὐκαιρίᾳ σὰς πληροφορῶ, ὅτι τὸ ὑπέρροχον αὐτὸ βιβλίον τοῦ ἡρώος κληρικοῦ τῆς Μακεδονίας ἐγένετο ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας προσοχῆς μεταξὺ τῶν διανοουμένων καὶ ἐρμολῶν τῆς πολιτείας μας.

Εἰς τὸ κριτικὸν αὐτὸ σημεῖωμα, τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ζάννου Γουγοῦτα, ὅπερ κατεχωρήθη εἰς περίοπτον θέσιν τῆς ἐφημερίδος, μεταξὺ ἄλλων ἀναγράφονται καὶ τὰ ἑξῆς :

«Ἐγὼ πειθαρχῶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου λόγος διὰ νὰ χωρισθοῦν δύο ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, οἱ ὅποιοι

προσφέρουσι τὴν ἰδίαν ἀνάμικτον θυσίαν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης.

Ἐκεῖ παραιτηθῇ ὅτι ἐκεῖ ποὺ ἀκμάζει ὁ «Παλαιομερολογιτισμός» αἱ ξέναι προπαγάνδαι δὲν βρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁρμήσῃν μέσα στὴν Μάνδρα τοῦ Χριστοῦ, διότι οἱ Παλαιομερολογίται μὲ τὸν διακρίνοντα αὐτοὺς θρησκευτικὸν φανατισμὸν ὁρμοῦν ὡς λυσσαλέοι λέοντες καὶ ὄχι σπανίως καὶ χειροδικοῦν. Ἀν μάλιστα εὐρίσκετο μία συμβιβαστικὴ λύσις καὶ ἐχρησιμοποιοῦντο οἱ ἀδελφοί μας αὐτοὶ ὑπὸ τῆς Μητρὸς μας Ἐκκλησίας, θὰ ἦσαν μεγάλα τὰ ἀγαθὰ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ὑπαίθρην, ἢ ὅποια μένει ὡς «ἄφρακτο ἀμπέλι».

Νὰ ἐνθυμηθοῦμε πόσον θλιβερά, ὅπου ἦσαν τὰ πορίσματα τῶν 26 Ἀρχιμανδριτῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν οἱ ὅποιοι τὸν παρελθόντα Αὐγουστον ἐπεσκέφθησαν 450 χωριά τῶν βορείων ἐπαρχιῶν.

Εἰς πλείστα χωριά οἱ χριστιανοὶ δὲν ἐκκλησιάζοντο. Ὑπῆρξαν περιπτώσεις, ὅπου οὐδεὶς χριστιανὸς προσῆλθεν εἰς τὸν Ναόν. Εἰς χωριά 800—1000 κατοίκων μόλις 15—30 χριστιανοὶ ἐκκλησιάζονται κατὰ τὰς Κυριακάς.

Ὁ παλαιομερολογιτισμὸς φθίνει, ἀλλὰ αἱ θρησκευτικαὶ προπαγάνδαι τῶν Διαμαρτυρομένων καὶ τῶν Χιλιαστῶν ἐργάζονται ζωηρῶς καὶ δραστηρίως. Πολλὰ χωριά ἔχουν μολυνθῇ σοβαρῶς ἐκ τοῦ χιλιαστικοῦ μικροβίου.

Θὰ προτιμῶμε λοιπὸν, οἱ Χριστιανοὶ μας αὐτοὶ νὰ ἀλλαξοπιστήσουν καὶ ὁ ὁρθόδοξος Ναὸς τοῦ χωρίου τῶν νὰ μεταβληθῇ εἰς σταῦλον ἢ θὰ εὐρωμε ὡς ἀπαιτεῖ ἡ σύνεσις καὶ τὸ Ἐθνικὸν συμφέρον τὸν τρόπον νὰ χρησιμοποιήσουμε τοὺς παλαιομερολογίτας πρὸς περιφρούρησιν τοῦ ποιμνίου μας ἐκ τῶν ξένων προπαγανδῶν ;

Ὁ παλαιομερολογίτης δὲν παύει ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε ἄγνος Ἑλληνορθόδοξος Χριστιανός . . .

Ὁ Ἑλληνορθόδοξος ὅμως, ποὺ θὰ ἀρνηθῇ τὴν ὁρθόδοξόν του πίστιν δύσκολα θὰ γυρίσῃ πίσω στοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας μας, τῆς ὁποίας κάποτε ἀποβαίνει καὶ φανατικὸς πολέμιός της. Καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ ἐδίδαξεν ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἐκκλησιαστικὴ μας πεῖρα. Ἐδῶ ὅσοι ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μας παρεσύρθησαν ἀπὸ ξένας προπαγάνδας πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν στερήθησαν τῆς προθυμίας εἰς τὸ νὰ γυρίσουν τὰ ὅπλα τοὺς ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Οἱ δύσκολοι καιροί, ποὺ περνᾷ ἡ Πατρίδα μας Ἑλλάς, ἀπαιτοῦν πρὸς τὸ ἔθνικόν μας συμφέρον ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας πυκνώσῃ τὰς φάλαγγας τῶν μαχητῶν της εἰς τὸν τομέα τῆς πάλης ἐναντίον τῶν ξένων προπαγανδῶν, διότι, ἂν τὸν περασμένο Αὐγουστο σὲ πολλὰ χωριά μὲ 800—1000 κατοίκους ἐκκλησιάζοντο 15—30 τὰς Κυριακάς—ὡς γράφουσι οἱ 26 Ἀρχιμανδρίται τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὸν ἐρχόμενο Αὐγουστο ποῖος ξεύρει ἂν ἡ Ἐκκλησία αὐτῶν τῶν χωρίων δὲν μεταβληθῇ σὲ αἵθουσα συνεδριάσεως τῶν Χιλιαστῶν ἢ ναὸς ξένης χριστιανικῆς ὁμολογίας !

Νομίζω ὅτι χάνουμε πολὺτιμον καιρόν, ὅστις δυστυχῶς ἀποβαίνει πρὸς ὄφελος τῶν ξένων προπαγανδιστῶν, διότι καθὼς αὐταὶ αἱ στατιστικαὶ μαρ-

τυροῦσι ἐν Ἑλλάδι αὐξάνουσι οἱ μὴ ὀρθόδοξοι χοι-
στιανοὶ εἰς βάρος τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς ὁ-
ποίας ἀρπάζουσι τὸ ποίμνιον».

Αὐτὰ γράφει ὁ συνετὸς κληρικός Ζάννος Γουγούτας, ὅστις εἶναι νεοημερολογίτης καὶ ἐκπλησσομέθας, πῶς ἡ ἰδία σύνεσις δὲν χαρακτηρίζει καὶ τοὺς κληρικοὺς τῆς Ἑλλάδος, ὅταν μάλιστα τόσοι κίνδυνοι ἀπειλῶν, κατὰ τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ κληρικοῦ τὴν Ὁρθόδοξον. Οἱ κύκλοι τοῦ Σικάγου, διατυπώνουν τὸ ἐξῆς δίλημα: "Ἡ οἰκκληρικοὶ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀντιπροσωπεύουν πλέον τὸν Χριστὸν ἢ ὁ Χριστὸς δὲν εὐλογεῖ τὰ διαβήματά τους, ἐφ' ὅσον αὐτὰ πραγματοποιοῦνται μακράν τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγάπης.

Ἀναμένω περιοδικὰ καὶ εἰδήσεις διὰ νὰ διαφωτίζω τὴν κοινὴν γνώμην.

ΜΕΡΙΜΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΥΡΒΑΖΟΥΝ ΠΕΡΙ ΠΟΛΛΑ

ΙΕΡΕΜΙΑΔΕΣ...

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἢ ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ὅσakis πληροφοροῦμεθα γεγονότα, ξένα ἢ καὶ ἀντίθετα πρὸς τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας ἦν περιποιήσατο ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς «τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι» θλιβόμεθα βαθυτάτα. Ἐὰν δὲ ἐκφράζομεν κρίσεις ἢ γνώμας δὲν τὸ κάμνομεν χαιρεκακούντες, ἀλλὰ φρονούντες, ὅτι ὁ εὐπρεπὴς ἔλεγχος πάντοτε συντελεῖ εἰς τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ, ἐφ' ὅσον βεβαίως ὁ ἐλεγχόμενος εἶναι ὁ τύπος, περὶ οὗ γράφει ὁ σοφὸς Σειράχ «ἐλεγε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε». Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ ἐλεγχόμενος δὲν εἶναι ὁ ἀγαθὸς τύπος τοῦ Σοφοῦ Σειράχ, τότε καὶ πάλιν ἐπιβάλλεται ἡ διακήρυξις τῆς ἀληθείας, ὡς καθήκοντος. «Μάχου ὑπὲρ τῆς ἀληθείας» συνιστᾷ ἡ γραφή. Τοῦτο ἔχοντες ὑπ' ὅψιν φέρομεν εἰς δημοσιότητα ἄρθρον τῆς 7ης Ἰουνίου 1952 τῆς ἐγκρίτου Ἐφημερίδος «Ἀθηναϊκή», διεκτραγωδούσης συνοδικὰς ἀπρεπείας, κατὰ τινὰ συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, αἵτινες ἔλαβον χώραν μεταξύ τῶν Σεβασμιωτάτων, οἵτινες διώκουσιν ἀπηνέστατα ἡμᾶς, διὰ νὰ περισώσουν. . . Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν γόητρον! ἢ, τὸ ὅποιον ἡμεῖς, μετὰ τὴν σχολαστικὴν συντηρητικότητά μας, κρημνίζομεν! Ἰδοὺ τὸ ἄρθρον:

Ἔνα Σκάνδαλο στὴν Ἱερὰ Σύνοδο

ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΕΞΥΒΡΙΣΕ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟ ΤΟΥ!

Ὅα παρατηρήθῃ ὁ Ἱεράρχης Σύρου;

Ἀναφέροντας πρὸ ἡμερῶν σὲ σχόλιό μας ὅτι τελευταῖα οἱ συζητήσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατα-
τρίβονται σὲ θέματα ἀσήμανα καὶ προσωπικά, ὅπως τουλάχιστο ἐμφανίζονται στὶς στήλες τοῦ τύπου, δὲν εἶχαμε ὑπ' ὄψιν μόνο τὸν ἀστοχο θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα τῶν ἐπιταφίων τοῦ Μεσολογγίου, ἀλλὰ

καὶ ἕνα ἄλλο ἐπεισόδιο πού ἔγινε μεταξὺ συνοδικῶν ἀρχιερέων καὶ πού ἀσφαλῶς δὲν περιοίει τιμὴν τοὺς πρωταγωνιστὰς του...

Πρόκειται γιὰ τὸ ἐξῆς:

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ἐπιταφίων, ἔγινε συζήτησις ἂν πρέπη ἢ ὄχι νὰ σταλοῦν συνοδικοὶ ἑξαρχοὶ τόσο στὸ Μεσολόγγι ὅσο καὶ στὸ Ἀργινίον γιὰ νὰ ἐνεργήσουν ἀνακρίσεις.

Ἐρωτήθηκε ὁ ἐνδιαφερόμενος μητροπολίτης Αἰτωλοακαρνανίας κ. Ἱερόθεος—τοῦ ὁποίου ἡ ἀπαγόρευσις τῆς περιφοράς τῶν ἐπιταφίων ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ ὡς τὰ μεσάνυχτα προκάλεσε τὰ γνωστὰ ἐπεισόδια—καὶ εἶπε:

—Ἄν θέλῃ ἡ Σύνοδος, μπορεῖ καὶ ἐν σώματι νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου! Ἄν ὅμως ἀποφασισθῇ νὰ σταλῇ ἕνας ἱεράρχης, θὰ πρέπη νὰ ὑποδειχθῇ ἕνας σὺ φ ρ ω ν!

Ἡ φράσις τοῦ δεσπότη προκάλεσε ἐκπληξι καὶ δυσφορία ἀνάμεσα τοὺς ἄλλους συνοδικούς.

—Πῶς! Εἶναι δυνατό νὰ ὑπάρχουν καὶ ἀρχιερεῖς ἀσύνητοι; ῥώτησαν τὸν συνάδελφό τους

—Μάλιστα! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ἱερόθεος.

Καὶ ἐξήγησε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ ὅ,τι ἔγινε πρὸ χρόνων μετὰ τὸ ζήτημα τοῦ τότε μητροπολίτου Πατρῶν ἀειμνήστου Ἀντωνίου.

Στὰ 1937, δηλαδή, εἶχε σταλῇ συνοδικὸς ἑξαρχος στὴν Πάτρα, γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις κατὰ τοῦ ἐκεῖ μητροπολίτου καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῶν γραφείων τῆς μητροπόλεως ἱερέως Ἀνδρ. Λεονταρίτη. «Ὁ ἑξαρχος ὅμως ἐκείνος—συνέχισε ὁ κ. Ἱερόθεος—δὲν ἐπολιτεύθηκε μετὰ σφοδρότητα: Πῆγε στὴν Πάτρα καὶ κατέλυσε στὸ πολυτελὲς ξενοδοχεῖο «Μάξεστικ» ἐνῶ ἐδημοσιεύετο στὶς τοπικὰς ἐφημερίδες ἡ ἀφίξις του καὶ προσεκαλοῦντο δημοσίᾳ οἱ ὁπωσδήποτε γνωρίζοντες κάτι γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μητροπολίτου Πατρῶν νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ καταθέσουν στὸν ἑξαρχο τῆς Συνόδου!

—Καὶ ποίος ἦταν ὁ ἑξαρχος αὐτός; ἐρωτήθηκε ὁ ἱεράρχης Αἰτωλίας

—Βρίσκεται ἀνάμεσά μας!

Νευρικότης ἐσημειώθη εὐθὺς μεταξὺ τῶν συνοδικῶν

—Ποίος εἶναι! Νὰ τὸν ἀναφέρετε! ἀκούσθηκαν ἔντονος φωνές.

—Εἶναι ὁ καὶ τότε καὶ τώρα συνοδικὸς σύνοδος μητροπολίτης Σύρου κ. Φιλάρτος! εἶπε ὁ δεσπότης.

Πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησε σιωπὴ. Μὰ ἀμέσως ὁ δεσπότης Σύρου σηκώθηκε μετὰ ἀγανάκτησιν:

—Εἶναι ψεῦδος! Εἶσαι συκοφάντης! Εἶπε μετὰ ὀργῆς.

—Εἶναι ἀλήθεια! ξαναεἶπε ἡσυχᾶ ὁ κ. Ἱερόθεος Ὑπάρχουν ἄλλωστε καὶ οἱ ἀποδείξεις...

—Βάζουμε...στοίχημα; ἐπρότεινε τότε μετὰ φανερὴ στενοχώρια ὁ δεσπότης Σύρου ἀπλώνοντας τὴ δεξιὰ του πρὸς τὸ συνάδελφό του τῆς Αἰτωλίας.

—Στοιχήματα βάζουν μόνο οἱ... ἀλήτες! ἀπάντησε ὁ κ. Ἱερόθεος.

—Τότε, ἂν μοῦ ἀποδείξεις ὅτι αὐτὰ εἶναι ἀληθινὰ, εἶπε ὁ κ. Φιλάρτος, δηλώνω ἐνώπιον ὅλων, ὅτι θὰ παραιτηθῶ ἀμέσως, ὅχι μόνον ἀπὸ συνοδι-

κός, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μητροπολίτης Σύρου, θὰ βγάλω τὸ καλυμμαῦχι μου!

Ὁ ἱεράρχης Αἰτωλίας ὑπεσχέθη νὰ προσκομίση τ' ἀποδεικτικά καὶ ἡ συζήτησις ἐσταμάτησε στὸ σημεῖο αὐτό.

Πραγματικά, στὶς 30 Μαΐου, ὁ Μητροπολίτης κ. Ἱεροθέος κατέθεσε ὑπόμνημα στὴν Ἱ. Σύνοδον, ὅπου, ἀναφερόμενος στὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἱστορήσαμε, ἐπισυνάπτει βεβαίως τῆς ἐφημερίδος Πατρῶν «Νεολόγος», ὅτι, ὄντως, ἐδημοσιεύθη στὸ φύλλο τοῦ τῆς 17 Φεβρουαρίου 1937 ἀν' κοινῶσις ἀνομιὰ, ὅτι ἐφθάσε στὴν Πάτρα συνοδικὸς ἑξαρχος καὶ ἐκαλοῦντο «οἱ ὁπωσδήποτε δυνάμενοι νὰ διευκολύνουν τὸ ἔργον τῆς ἐξαρχίας, νὰ προσέλθουν στὸ ξενοδοχεῖο «Μάξετικ», ὅπου θὰ γίνονται δεκτοί»!

Ἐπίσης στὸ ὑπόμνημα ἐπισυνάπτονται καὶ ἐπιστολὲς συγγενῶν τοῦ τότε μητροπολίτου Πατρῶν Ἀντωνίου, ποὺ βεβαιώνουν τὸ γεγονός αὐτό.

Ὅπως ἀναφέρει στὸ ὑπόμνημά του ὁ δεσπότης Αἰτωλίας, γιὰ τὴν ἑξαρχικὴν ἀποστολὴν τοῦ στὴν Πάτρα, ὁ μητροπολίτης Σύρου κ. Φιλάρετος εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν Ο. Α. Ε. Π. 15 000 προπολεμικὲς δραχμές!

Τώρα πρόκειται ἡ Ἱερά Σύνοδος νὰ συζητήσῃ τὸ ἐν λόγῳ ὑπόμνημα, ἀπ' τὸ ὁποῖο φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι συκοφαντία τὰ ὅσα ἰσχυρίσθηκε ὁ σεβασμιώτατος κ. Ἱεροθέος.

Ἀπομένει νὰ γνωσθῇ, ἂν θ' ἀναγνώσῃ τὰ ἀποδεικτικά αὐτὰ ὁ κ. Φιλάρετος καί, στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, ἂν θὰ παραιτηθῇ, — σύμφων· μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ, ἢ μὲ τὴ μεσολάβησιν τῆς Συνόδου θὰ δοθῶν ἐξηγήσεις καὶ τὸ ἐπεισόδιο «θὰ θεωρηθῇ λήξαν».

Γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουμε τίς ἀνωτέρω πληροφορίες—οἱ ὁποῖες ὁπωσδήποτε εἶναι ἀναμφισβήτητης ἀκριβείας—ἐζητήσαμε ἀπὸ τὸν ἱεράρχην Αἰτωλίας ἀποσαφηνίσαι τὸν λεπτομερεῖαν τοῦ ἐπεισοδίου. Ἀλλ' αὐτὸς ἠρησθήθη κατηγορηματικῶς ν' ἀναφέρῃ καὶ λέξι σχετικὰ:

Ὁμολογουμένως θλιβερά καὶ οἰκτροτάτη ἡ κατάστασις. Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως μὲ τὴν ἐφημερίδα ὅτι οἱ «Ἀρχιερεῖς κατατρίβονται σὲ θέματα ἀσήμαντα καὶ προσωπικά», ποὺ κατακρημνίζουν τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδιαίτερος ὑποσημειούμεν τὴν ἀπάντησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου: «Ἐχομε δώσει λόγον πμῆς, οἱ συνοδικοί, νὰ μὴ συζητοῦμεν δημόσια τὰ ζητήματα, ποὺ ἐνδιαφέρουν τὴν Ἐκκλησίαν». Καὶ ἐρωτῶμεν: Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ κρυπτῷ ἐργάζεται καὶ ἐνεργεῖ ἢ ἐν τῷ φωτὶ τὰ πάντα ἐξαγγέλει; Διότι καὶ ὁ θεῖος Αὐτός Ἰδρυτής «ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐλάλησεν οὐδέν». Ἡ μυστικότης κατὰ κοινὴν πεῖραν περιφρουρεῖ τὸ ὑποῦλον καὶ κολάσιμον καὶ οὐχὶ τὸ εὐθές καὶ Ἁγιον. Τοιοῦτον δὲ τί δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν ἔστω καὶ διὰ τοὺς ἀντιπάλους μας.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμήτσον Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὸ ἑβδομαθ αἶον ὄργανον τῶν Ἑλλήνων Παπιστῶν «Καθολικὴ», σχολιάζον τὰς ἐνότητάς ταύτας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Παπιστῶν, κατὰ τὴν Μαύρην περίοδον τῆς Τουρκοκρατουμένης Ὁρθοδοξίας, μεταξὺ ἄλλων γράφει: ὅτι οἱ Λαοὶ τῶν Νήσων Μήλου—Σίφνου ἔκλειον ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τῶν Καπουκίνων Πατέρων οἱ ὁποιοὶ μετέδιδον τὸν θεῖον λόγον καὶ ἐξομολογούν τοὺς πιστοὺς.

Ὀλίγη ἐντροπὴ χρειάζεται. Οἱ ἀγαθοὶ νησιῶται οἱ κρατήσαντες τὴν δάδα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνημμένην ἐναντίον τοῦ Μαύρου κατακτητοῦ καὶ τῆς Δυτικῆς ἀνταρσίας νὰ κλαίουν, διότι ἕνας Καπουκίνος Μοναχὸς ἢ μάλλον ἕνας Πράκτωρ τοῦ Πάπα ἐγκατέλιπε τὴν νησιδα τῶν κατακομβῶν!

Ὅσον καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐὰν ἦτο οἱ Νησιῶται (ὀλιγώτερον πάντω ἀπὸ τοὺς ἀναγιγνώσκοντας τὴν «Καθολικὴν») γνωρίζουν καλῶς ὅτι αὐτοὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν πτώσιν τοῦ Σταυροῦ ἐκ τοῦ Τρούλλου τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ ἀνάρτησιν τῆς Ἡμισελήνου. Ναι, γνωρίζουν καλῶς τοῦ Πράκτορος τοῦ Πάπα, εἴτε Σταυροφόροι λέγονται, εἴτε Νούτσιοι, εἴτε Ἑλληνόρρυθμοι, εἴτε ἐκμεταλλεῦται τῆς ἀμαθείας καὶ ὕλικης πτωχείας τοῦ Λαοῦ μας, εἴτε Ἰδρυταὶ τοῦ Νοσοκομείου τῆς Παμμακαρίστου.

Ναι, γνωρίζει ἡ ἀγνή Ὁρθόδοξος Συνείδησις τοῦ Νησιώτου τὰ δῶρα τῶν Δαναῶν (πολὺ ἀκόμη καλύτερον ἀπὸ τοὺς κατέχοντας Ἀρχιεπισκοπικούς Θρόνους). Τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδια τῶν παραχαρακτῶν τοῦ Πνεύματος τῆς «Μιάς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἀντέδρασε καὶ ἀντιδρᾷ καὶ θὰ ἀντιδρᾷ εἰς τὰ σχέδιά των. Ἄν ἦτο οἱ καπουκίνοι Πατέρες, Ἀπόστολοι καὶ μαθηταὶ τοῦ Ναζωραίου θὰ συνεμορφοῦντο μὲ τὰς ἐντολάς του: «Πορευθέντες Μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» θὰ μετέβαινον εἰς τὰς εἰδωλολατρικὰς χώρας τῆς Ἀσίας νὰ ἐκχριστιανίσουν τοὺς λαοὺς τοὺς εὐρισκομένους «ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου» ἢ ἂν δὲν ἤθελον τοιαύτην ταλαιπωρίαν θὰ ἐκάθηντο Οἴκοι. Τὸ δὲ χρῆμα ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Βατικανοῦ καὶ αἱ προσπάθειαι των θὰ ἦσαν νὰ ἐπαναφέρουν τοὺς ἀδελφούς των Ἰταλοὺς ἢ Γάλλους, τῶν Παρισίων, τῆς Νεαπόλεως εἰς τὸν Χριστὸν εἰς τὸν ὁποῖον δυστυχῶς μεγάλῃ τῶν Γάλλων καὶ Ἰταλῶν μερίς δὲν πιστεύει ὡς Σωτῆρα καὶ Δημιουργόν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ καὶ ἔκρινεν τῶν ὡς Μοναχῶν. Καὶ ἔτι περισσότερον ἐὰν ἀγωνιοῦν τὴν ἀγωνίαν τῆς Γεσθημανῆ, τὴν ἀγωνίαν τῆς Μιάς Ἐκκλησίας ἃς ἐπανέλθουν εἰς τὴν ἡνωμένην Ἀγίαν Ἐκκλησίαν τῶν ὀκτὼ πρώτων τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰώνων τὴν ὁποῖαν ἀνόθευτον καὶ ἀκαينوτόμητον διατηρεῖ ἡ συνείδησις τοῦ πολεμουμένου ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΟΙΚΟΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Εὐνυπόλητος ἀναγνώστης μᾶς καταγγέλει ἐνυπογράφως τὰ ἑξῆς τραγικά : Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Φωτεινῆς Ἰλισσοῦ διοργανώθη λαχειοφόρος ἀγορά, διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Ναοῦ. Ἡ ἐμποροπανήγυρις (!) αὕτη διεξήχθη εἰς ἓνα περιβάλλον ἀγρᾶς ἀσεβείας καὶ παυχλῆς κοσμικότητος. Ἀσεμνα γυναικάρια διεφύμιζον εἶδη τῆς ἐμποροπανηγύρεως. Μεθύοντες νέοι περιεφέροντο ἐπισχόντες τὴν ἀγορὰν ἐκεῖ πλησίον τοῦ Ναοῦ ἐλειτούργει πληρέστατον οὐζερί. Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ Ναοῦ. Μὴ χιρᾶτερά!

ΠΕΠΛΑΝΗΜΕΝΗ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς 7 Ἰουνίου καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν φίλην «Καθημερινή», ἀνεφέρθη, ὅτι κατὰ τὴν συνάντησιν τοῦ ἀξιολύτου κ. Μεντερές μετὰ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινῶν, ὁ μέγας πολιτικός τῆς γείτονος καὶ φίλης χώρας εἶπε : «Ἀλλοτε ἡ Ἐκκλησία ἐχώριζε τοὺς λαοὺς, τώρα ἡ Δημοκρατία καὶ ἐλευθερία συνειδήσεως ἐνώνει τοὺς λαοὺς». Ἀναγινώσαντες τὴν δῆλωσιν αὐτὴν αἰσθανόμεθα βαθυντάτην πικρίαν. διότι προδίδει αὕτη παρτελὴ ἀνυποτακτικῆς πραγματικότητος. Ἐὰν ἐγνώριζε ὁ Μέγας Πολιτικός Ἀντὴρ, τοὺς παντοειδῆς διωγμοὺς, τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀγίου Πατρὸς Φλωρίνου, τὸ σφράγισμα τῶν Ναῶν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους βαρβαρισμούς, τὰ ὅποια ἡ «Ἐκκλησία» υἱοθέτησε ἐναντίον μας, ἀσφαλῶς θὰ με τήρχετο φιλόφρονα σιωπῆν.

Καὶ εἶναι μὲν εὐχάριστον, ὅτι τὰ τοῦ οἴκου ἡμῶν θλιβερά καὶ ἐγκληματικά δὲν γνωρίζουν ἄλλοι. Εἶναι ὅμως ἀποκαρδιωτικῶς δυσάρεστον, ὅτι τὰς ἀνυστάτους αὐτὰς φιλοφρονήσεις τὰς δεχεται ἄνθρωπος, γνώστης τῶν βαρβαροτήτων αὐτῶν καὶ ἴσως—ἴσως ἀνεχόμενος καὶ υἱοθετῶν αὐτά.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙῒ ΤΗΣ ἸΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς γνωστὸν τελεῖται ἡ ἐπέτειος τῆς Ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἰδρύσε αὐτὸς ὁ Σωτὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία νικηφόρος ἡγωνίσθη διὰ μένου ὄντων αἰώνων τῆς Ἐκκλησίας ἡ ὁποία εἶναι τὸ παλλάδιον καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Χάριτος. Ἐπομένως κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἰδρύσεως τῆς, αἰσθανόμεθα εἰς τὴν συγκίνησιν, ἀναλογιζόμενοι τὰς φορικτὰς δοκιμασίας κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς καιροὺς. Εἴμεθα ὅμως βέβαιοι, ὅτι οὐδεμία δυνάμις θὰ κατισχύσῃ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπομένως οὐδέποτε αὕτη θὰ ἡττηθῇ. Εἶναι δὲ ἰδιαιτέρα τιμὴ εἰς ἡμᾶς, διότι ἀγωνιζόμεθα διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς. Καὶ ἐν ἀκόμῃ στερούμεθα τῶν ὀλικῶν οἰκονομῶν καὶ τῶν αἰσθητῶν ἀπολαυσιῶν, ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ μετέχωμεν τοῦ νοητοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τρόπον πνευματικὸν καὶ Θεῖον. Κανείς λοιπὸν ἂς μὴ προδώσῃ τὴν τιμὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἀνθρωπίνου αὐτοῦ παραχαράγματος τῆς ἀνηθύνου ἐποχῆς μας

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

Ὁ Ἀποσχηματισμὸς καὶ τὸ βίαιον ξύρισμα ἐνὸς κληρικῶν προξενεῖ δύο ἀντιδράσεις.

Πρῶτον στιγματίζει τὸν πολιτισμὸν τῆς Χώρας μας, καὶ δεύτερον ἀτσάλωνει τὴν θέλησιν τῶν δεινοπαθούντων νηλαιῶν.

Ἡ ἐπανάληψις τῆς φοβερᾶς αὐτῆς πράξεως εἰς βάρους ἱερέως μας, τοῦ Γερασίμου Σολδάτου, εἰς Θεσσαλονικὴν δὲν περιποιεῖ οὐδεμίαν τιμὴν εἰς τοὺς Δοκίχως τῆς Μακεδονικῆς Μητροπόλεως.

Ἐντὸς δὲν ὁ Ἅγιος Θεσσαλονικὴς συγκινητῶναι ὀλικῶν, διὰ τὸν τακτικὸν τὸν ἀπολογισμὸν εἰς Προτεσιαντικὰ συνέδρια.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Ὑπερθυμίζομεν καὶ πάλιν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς τῶν παραρτημάτων, ὅπως σπεύσωσιν καὶ ἐμπληρώσωσιν τὰ ἐκ τοῦ περιοδικοῦ ἢ ἐξ ἄλλης τιτος αἰτίας χρῆσιν τῶν συντόμως εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐξυπηρέτησις πρὸς τὴν ἀγωνιζομένην Ὁρθοδοξίαν.

ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ὁ διεθνὴς δρίζων ἱσοφύει ἐπικινδύνως. Ἡ ἀπειλὴ ἐνὸς νέου πολέμου, καταστρεπτικοῦ καὶ φοβερωτέρου ἀπὸ τοὺς προηγουμένους, τριγυρίζει μὲ δυνατοὺς κρογμούς πάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀπὸ μακρυνὰ ἀκούεται ὁ χαλασμός μιᾶς καταιγίδος ποὺ φθάνει.

Καὶ ἡ ἀνθρωπότητα καθιναλωθεῖ, ἐπνοτισμένη ἀπὸ τὴν μεθυστικὴν διέγερσιν τῆς ἁμαρτίας. Κανείς δὲν διαμαρτύρεται διὰ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἐξουθενώσεως. κανείς δὲν ὑψώνει φωνὴν διάτορον διὰ νὰ ἀφυστίσῃ τὰ πνεύματα. Φαίνεται ὅτι ἡ σύψις ἔχει προχωρήσῃ ἀρκετά. Ὅτι οἱ ἀέθροιστοι περιμένουν τὴν καταστροφὴν τῶν ὡς μίαν κάποιαν λύσιν. «Μωραίνει Κύριος ὃν βάλεται ἀπολέσαι».

Ἐκεῖνο ποὺ προξενεῖ ὁμως ἐντύπωσιν ἀλγυνὴν, εἶναι τοῦτο : Ἐνῶ τὰ πάντα ἔχουν ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὸ ἔλεος μιᾶς καταστροφῆς, ἡ��πεύθυνος πνευματικῆς καὶ κρατικῆς ἡγεσίας τῆς Χώρας μας, εὐρίσκει καιρὸν νὰ μᾶς διώκει ἀνηλεῶς. Καὶ διατὶ ἔραγε ;

Τὶ ἐπιδιώκει μὲ τὴν ἐνδύλωσιν αὐτὴν τοῦ βαρβαρισμοῦ τῆς ;

Ἐὰν δὲν τὸ γνωρίζει, τὰ νὸ εἰπωμεν ἡμεῖς. Ἀπλούστατα, αὐξάνει τὸ χάος τῆς χώρας, καὶ γίνεται καλλιεργητὴς μιᾶς μελλούσης καταστροφῆς.

Ἐρχεται μὲ τὴν πράξιν τῆς αὐτῆς νὰ συνοδεύσῃ μὲ τὴν μακάβριον ὑπόκρισιν τοῦ διωγμοῦ μας, τὸ διεθνὴ κατηνάλισμα τοῦ ὁποίου τὰ προϊόντα εἶναι θάνατος.

Ἡμεῖς μέσα ἀπὸ τὴν ὀδύνην τῆς περιπετειᾶς μας ἓνα ἔχομε νὰ συστήσωμε εἰς αὐτοὺς. Διὰ τὸ καλὸν τοῦ δεινοπαθούντος τόπου μας νὰ παύσουν τοὺς διωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν. Διότι ὅποιος σπεῖρει θυέλλας θερίζει κεραυνούς.

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΟΠΛΟΝ

Μέσα εἰς τὸν ἴλιγγον τῆς προσπαθείας μας διὰ νὰ θρασώσωμεν τὰ δεσμὰ ποὺ μᾶς ἐπέβαλον, διὰ νὰ ἀπελευθερώσωμεν τοὺς Ἀρχιερεῖς μας τοὺς Ἱερεῖς μας, καὶ νὰ ἴδωμεν τὴν χαρὰν τοῦ Χριστοῦ νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν μας, δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν τὸ ἀποτελεσματικώτερον ὄπλον. Τὸ ὄπλον ποὺ ἐνδύκνεται, ποὺ ἀνατρέπει τὴν ἀντίστασιν τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν ὀργάνων του, ποὺ μᾶς φέρει εἰς ἐπιτυχίαν : Τὴν Πρὸσευχὴν.

Τὴν προσευχὴν, τὴν δλόθερμον, τὴν ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀνερχομένην εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν ποὺ θὰ δυναμώσῃ ἡμᾶς, καὶ θὰ φωτίσῃ τὰς ἱερὰς ψυχὰς τῶν διωκτῶν μας.

Κύριε, Σὺ ποὺ ἐτάξεις τὰ μύχια τῶν ψυχῶν μας, Σὺ ποὺ γνωρίζεις τὴν ἁμαρτολόγητα ἀλλὰ καὶ τὴν φλόγα μας, διὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας Σου, μὴ δοκιμάσῃς ἡμᾶς περισσότερον. Ἄς ἐπανεέλθῃ τὸ φῶς Σου εἰς τὰς ψυχὰς μας, καὶ ἂς μὴ κριθοῦν ὅσοι ἔγιναν αἴτιοι τῆς παρουσίας μας συμφορᾶς.

Οὐ γὰρ οἶδας τί ποιοῦσι.